

ала той ме накара . . . Азъ не се женихъ за да ставамъ убийца . . . И нѣмаше да ми доде на умъ такова нѣщо, ако той не скрои убийството на Тънкия.

Тя напъваше умъ да си разясни станалото и намираще, че не е виновна.

— Пъкъ може Павелъ нищо да не е казалъ! — ѝ доде на умъ. — Тъй ще е. Не е дете, че да изкаже. А ако той не е казалъ — лесно е.

И тя стана, решена да иде въ село, да съобщи на кмета.

Ще каже, че мжжъ ѝ вземалъ нѣкакви прахове за кашлица и че отъ тия прахове му прилошело и умрѣлъ. Отъ где е взелъ тия прахове — тя не знае. А щомъ не знае, кой може да мисли, че това е нейна работа?